

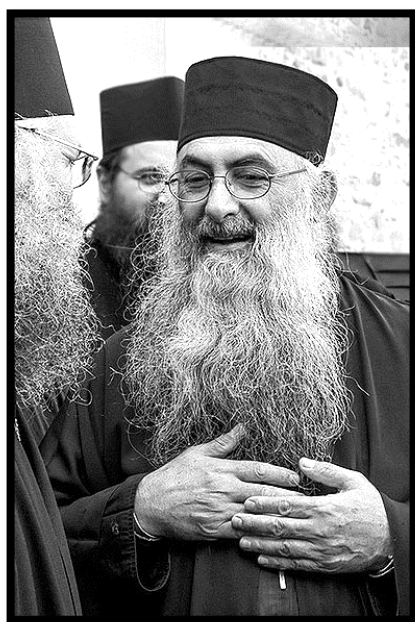

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

◆ Nr. 93 / 09 noiembrie 2014 ◆

ARHIMANDRITUL
ZAHARIA (ZAHAROU)
DE LA ESSEX

DESPRE VIAȚA ÎN HRISTOS

Suferința în vremurile noastre este limbajul comun al omenirii. Suferința este întotdeauna foarte benefică dacă o primim cum trebuie. Dacă facem din

durerea suferinței energie pentru convorbirea noastră cu Dumnezeu, atunci suferința devine foarte prețioasă, fie că este o suferință de bunăvoie sau fără de voie. [...] Și, desigur, atunci când suferim pe nedrept, durerea acestei suferințe este de mare preț înaintea lui Dumnezeu și poate să susțină dialogul nostru cu Domnul, de la Care vom primi vindecare, vom primi totul și nu vom duce lipsă de nimic.

Cred că dacă ne facem obiceiul de a citi **Sfânta Scriptură** ca pe o rugăciune, în duh de rugăciune, ca și cum ar fi fost adresată nouă, scrisă pentru noi personal, atunci întotdeauna inspirația noastră, insuflarea noastră va spori. Citirea Scripturii în acest fel ne va aduce mari foloase în rugăciune și în orice lucru pe care îl facem înaintea lui Dumnezeu. [...] Cred că

trebuie să-i încurajăm pe creștini să citească cuvântul lui Dumnezeu. Dar nu toți ortodocșii nu citesc Scripturile. Unii le citesc tot timpul. Prin viața liturgică pe care o avem în Biserica Ortodoxă noi suntem cel mai bine întemeiați ca să înțelegem cuvântul lui Dumnezeu, mai mult decât cei din afara Tradiției ortodoxe. Tradiția ortodoxă este cheia care ne deschide nouă înțelegerea cuvântului lui Dumnezeu. Așa că este o rușine să deținem această cheie în Tradiția noastră și să nu o folosim.

Iubirea de vrăjmași este un mare dar al Sfântului Duh. Omul nu-și poate iubi vrăjmașii dacă nu este plin de Duhul Sfânt. Prezența Duhului Sfânt în om alungă din acesta teama de moarte și lupta pentru supraviețuire. Atunci omul e în stare să-i iubească pe toți și să-i ierte pe toți, pentru că cel mai mare dușman, care este moartea, a fost alungat din el și nu-i mai este frică de nimic. De aceea, Sfântul Siluan spune că iubirea de vrăjmași dă mărturie de prezența Duhului Sfânt și a adevărului lui Dumnezeu în persoana omului.

Liturghia trebuie să devină centrul vieții creștinului, atât pentru preot, cât și pentru laici. O trăim formal pentru că nu ne pregătim pentru Liturghie. Liturghia, ca să fie trăită cum trebuie, are nevoie de pregătire. Când ne pregătim pentru Liturghie, naștem în inima noastră înclinații duhovnicești: de smerenie, de credință arzătoare, de

pocăință și de dragoste pentru Dumnezeu. Cu acestea în inimă venim la întrunirea Bisericii, aducând ceva și noi, un mic dar de la Dumnezeu, în această adunare bisericească. Acest mic dar ne va uni cu trupul lui Hristos, cu toți ceilalți credincioși și cu sfinții, și ne va învrednici să intrăm în părtășie cu harul care este în Liturghie. [...] Atunci când preotul și oamenii vor înțelege măreția acestui dar pe care îl primesc prin Liturghie, să dea mica lor viață și să ia viața nesfârșită a lui Dumnezeu, bineînțeles că vor avea o altă atitudine față de Liturghie. Vor fi cu mare băgare de seamă și deosebit de recunoscători lui Dumnezeu, foarte mulțumindu-I că le-a dat o asemenea cinste, că i-a învrednicit să se renască prin harul înnoirii.

Iertarea

Nu putem ierta pentru că suntem stăpâniți de dorința de a supraviețui; ne iubim viața noastră mai presus de orice. [...] Iertarea semenilor ne deschide calea către Dumnezeu. Când nu iertăm înseamnă că ne iubim pe noi înșine mai presus de orice și atunci rămânem închiși față de harul lui Dumnezeu. Atunci când nu iertăm devenim atât de egoiști încât suntem în stare de orice nelegiuire.

Recunoștința

Dacă ne facem un obicei din a aduce neîncetat mulțumită lui Dumnezeu, El va deschide ochii sufletului nostru încât să vedem din ce în ce mai

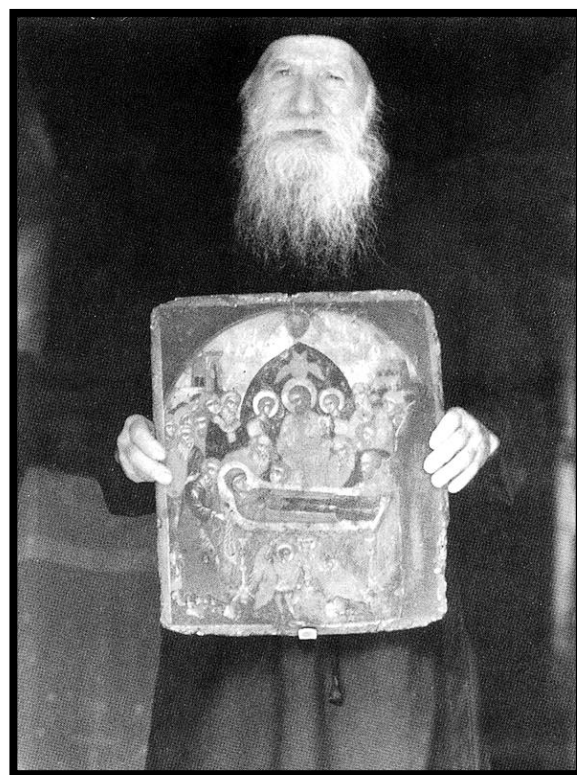
limpede binefacerile Lui față de noi și față de semenii noștri. [...] Cu cât dăm mai multă mulțumită, cu atât vom primi mai îmbelșugat un duh smerit și vom atrage asupra noastră harul lui Dumnezeu care ne ajută să-I mulțumim și mai mult, să-I mulțumim chiar și pentru fiecare răsuflare pe care ne-o îngăduie. Și în această dinamică a mulțumirii vine momentul în care ne încercăm o mare mahnire pentru că nu suntem în stare să-I aducem lui Dumnezeu mulțumita pe care I-o datorăm și pe care o merităm. Acesta este începutul pocăinței care se naște din recunoștință și acest fel de pocăință nu are sfârșit pe pământ.

Inspirația vieții

Cred că există trei lucruri care pot inspira viața creștinului. Unul este chemarea Numelui Domnului nostru Iisus Hristos – pentru că, atunci când chemăm neîncetat Numele Domnului, pătrundem în prezența Lui și prezența Lui este deosebit de sfințitoare și dătătoare de viață. Apoi, un alt lucru este participarea la Sfânta Liturghie. Când venim la Liturghie și aducem ce avem mai bun în noi, cele mai bune așezări din inima noastră, și le punem în darurile aduse lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu în schimb va pune viața Sa în aceste daruri și ni le va reda nouă: în Liturghie are loc un schimb de viață. Iar al treilea lucru este citirea permanentă a cuvântului lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu, când este citit mereu, lasă în noi

amprenta Duhului care l-a izvorât. Aceasta face să crească harul lui Dumnezeu în noi, iar acest har devine în noi izvor de insuflare pentru rugăciune și pentru toată buna făptuire.

Sursa: Arhim. Zaharia Zaharou, *Merinde pentru monahi*, ediția a doua, Ed. Nicodim Caligraful, Mănăstirea Putna, 2013
www.putna.ro

SFÂNTULUI CUVIOS PORFIRIE KAVSOKALIVITUL

**MULTĂ RUGĂCIUNE ȘI PUȚINE
CUVINTE COPIILOR**

Toate se fac prin rugăciune, tăcere și iubire. V-ați dat seama de roadele

rugăciunii? Iubire în rugăciune, iubire în Hristos. Aceasta folosește într-adevăr. Cu cât veți iubi pe copii cu iubire omenească – și aceasta este deseori patologică – cu atât se vor încurca mai mult, cu atât purtarea lor va fi mai rea. Însă, când iubirea dintre voi și către copii va fi creștină și sfântă, atunci nu veți întâmpina nici o greutate. Sfințenia părinților îi mântuiește pe copii. Pentru ca asta să se întâmple, trebuie ca harul dumnezeiesc să lucreze în sufletele părinților. Nimeni nu se sfințește de unul singur. Același har dumnezeiesc va lumina, va încălzi și va da viață mai apoi sufletelor copiilor.

De multe ori îmi telefonează și din străinătate și mă întreabă despre copiii lor și despre alte lucruri. Astăzi, de pildă, m-a sunat o mamă din Milano

și m-a întrebat cum să se poarte cu copiii ei. I-am spus:

„Să te rogi și, atunci când trebuie, să le vorbești copiilor cu iubire. Mai mult să te rogi, și mai puține cuvinte să le spui celorlalți. Să nu devenim stânjenitori, ci să ne rugăm tainic și apoi să vorbim, iar Dumnezeu ne va încredința lăuntric dacă este primit de ceilalți cuvântul nostru. Dacă nu-i primit, nu mai vorbim. Ne vom ruga, numai, în taină. Căci și prin a vorbi devenim stânjenitori și-i facem pe ceilalți să se împotrivescă, și câteodată să se răzvrătească. De aceea este mai bine să le spună cineva în chip tainic, în inima celorlalți, prin rugăciunea tainică, decât în urechile lor.

Sursa: *Ne vorbește părintele Porfirie*,
Ed. Bunavestire, Galați, 2003,
sfantulmunteathos.wordpress.com

PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri: 14 noiembrie**
18:00 – Sfântul Maslu/Paraclisul Maicii Domnului
- **Sâmbătă: 15 noiembrie** / 18:00 – Vecernia și Litia
- **Duminică: 16 noiembrie** / 08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie → *Pilda samariteanului milostiv*
→ *Sfântul Apostol și Evanghelist Matei*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro